

свикани на тримесечно обучение наборитъ 1899 и 1905 години, на 18-и ноемврий — наборитъ 1900 и 1906 години, следъ това — 1901 и 1907 години. Въ този редъ, свикването на запаснитъ продължи и презъ 1915 година, докато премина презъ казармитъ цѣлиятъ запасъ на войската. Така: На 3-и януарий бѣха свикани наборитъ 1902 и 1908 години, на 27-и януарий — 1903 и 1909 години, на 15-и февруарий — наборътъ 1904 година, на 5 и мартъ — 1910 година, на 27-и май — 1911 година и на 18-и юний 1912 — година.

Изобщо, презъ есенъта на 1914 година и следъ това, до срѣдата на лѣтото 1915 година, въ казармитъ се разви една необикновено голѣма дейностъ за повдигане бойната стойностъ на войската ни. На 15-и февруарий 1915 година бѣ извиканъ и младиятъ наборъ (1915 година), така щото на офицеритъ и подофицеритъ се падна да изнесатъ на плещитъ си огромна работа, която тѣ изпълниха съ умѣние и твърдостъ. Като изключиме редовнитъ два набора (1914 и 1915 години), отъ есенъта на 1914 година до лѣтото на 1915 година презъ Казармата на 18-и пех. полкъ минаха общо 4878 войника отъ запаса.

На 13-и февруарий 1914 година отъ Полка бѣ образувана и изпратена въ Кошу Кавакъ (Крумовградъ) една сборна рота (5 офицера, 6 подофицера и 146 войника). Ротата влизаше въ сборна дружина отъ 5-а дивизия¹⁾, и се командуваше отъ капитанъ Тошевъ. Тя бѣ смѣнена въ началото на юлий съ друга рота, командувана отъ поручикъ Сауловъ.

Отъ 1-и януарий 1915 година бѣ създадена по още една рота (11-а) въ пехотнитъ полкове, та 3-а дружина вече имаше три роти.

Тѣй като вѣвлечането на България въ Свѣтовната война ставаше все по-вѣроятно, въпрѣки неутралното положение, заето отъ Българското правителство, въ войската се работѣше съ най-голѣма сериозностъ, както за духовното, така и за материалното стягане на пехотата: дисциплината и подготовката на запаса бѣха подобрени²⁾, празднинитъ въ вѣоръжението, снарежението и облѣклото се запълваха и т. н.

18-и пех. полкъ, който и презъ време на войнитъ бѣ запазилъ своята дисциплина, почти възстанови своята материална сила, и вече бѣше готовъ да защити честъта и интереситъ на Родината, когато тя отново бѣде призована на бранъ. Презъ септемврий 1915 година България бѣ заставена отъ натиска на условията да се опредѣли на страната на Централнитъ сили и да обяви мобилизация на войскитъ си. Следъ една война съ Турция и друга — съ бившитъ съюзници, българското воинство бѣ вдигнато за нова кървава борба, за нови изпитания и за нови победи. . . . 18-и пех. полкъ посрещна това събитие съ мъжественъ възторгъ и съ пълна готовностъ да даде нови жертви предъ Отечествения олтаръ. . . .

¹⁾ Дружината влизаше въ състава на войскитъ, които реокупираха Южна Тракия, въ която бѣха направени опити за откъсване отъ Българското царство.

²⁾ За обучение и действие на пехотния взводъ бѣ издаденъ новъ Правилникъ, който прокарваше по-голѣма стегнатостъ въ построенията и усиляше влиянието на малкитъ командири.